

VERONA-CITY OF ETERNAL LOVE

Верона — місто вічної любові... Якщо ви хочете поринути в світ гармонійної любові, де поєдналися краса природи, велич архітектури, особливий дух старовини, життєрадісність і доброта людей, то вам потрібно побувати в Італії.

У Вероні панує унікальна атмосфера: тут кожен будинок, кожна стіна і кожен камінь дихає історією. Все як би злилося в одному місті: воно давнє й в той же час молоде й динамічне. Не лише в музеях, а просто гуляючи по вулицях можна побачити сліди таких давніх епох, коли не було навіть землі, на якій Верона знаходиться зараз.

60 мільйонів років назад вся область була вкрита водою і навіть зараз у мрамурі, з якого побудовані дома, знаходяться скам'янілі останки. Багато сотень тисяч років горби довкола Верони були метою міграції доісторичних людей. Дійсно, вони знаходили тут ліси, дичину, укриття і особливо багато кремнію. Наприкінці льодовикового періоду, коли люди стали обробляти землю і розводити тварин, з'явилися перші будинки на горбі, Адідже, що підноситься над річкою. Цей горб називається «Сан П'єтро»

Історія Верони пістрявить звучними іменами. Багато раз завойована і відвойована, навіть викуплена в Австрії в 1517 році Венецією за 200 тисяч дукатів, окупована Наполеоном, розділена між Францією (західний берег р. Адідже) і Австрією (східний берег), перетворена Австрією, після поразки Наполеона, у фортецю з казармами, Верона після третьої війни за незалежність Італії в 1866 році увійшла до складу Італійського королівства, потім в Італійську республіку. Тепер у Вероні живе близько 250 тисяч чоловік, закоханих в своє місто, в його історію і культуру.

Звичайно, кажучи про Верону, ми відразу згадуємо історію вічної любові Ромео та Джульєтти. Але це не єдина така історія.

В кінці тупикової вулички стоїть колодязь будинку Емілія Сальгарі, відомого італійського письменника ХХ століття. Це так званий Колодязь Любові, названий на честь двох закоханих, які зустрічалися тут кожного вечора. Молода людина була бідною, й дворянська сім'я дівчини застерігала її від любові до нього. Дівчина не знала, кому вірити, й попросила коханого стрибнути в колодязь, щоб довести своє кохання. Лише тоді, коли він помер, дівчина зрозуміла, що втратила справжню любов, і наклала на себе руки. Зараз весь колодязь обвішаний замками закоханих, а усередині накидані монети.

Історія Ромео і Джульєтти, відома завдяки Шекспірові, який написав її в 1594-95 роках, має основу на реальних подіях. Вважається, що це сталося в 1303 році, тому що у той час правителем Верони був Бартоломео Делла Скала. До того ж за 11 років перед цим був землетрус, про який згадується в трагедії Шекспіра. Збереглися імовірно будинки закоханих.

Будинок Ромео (праворуч) — торгівельна будівля ХІІ століття. На нижньому поверсі був склад, на першому жила сім'я, на верхніх поверхах — зерносковище та кімнати для слуг. Будівля належала сім'ї Ногарада, але згідно з легендою воно було будинком Ромео.

Будинок Джульєтти (ліворуч) — комплекс різних будівель (ХІІ століття) довкола центрального двору. У дворі знаходиться бронзова статуя Джульєтти. Вважається, що якщо закохані до неї доторкнуться, то будуть щасливі. Вхід у двір проходить через арку, яка вся списана іменами закоханих. У арці можна сісти на кам'яні лавки.

У 1905 році муніципалітет купив частину будинку Джульєтти і відкрив музей, відтворивши інтер'єр багатого будинку із знаменитим балкономом, на який виходила Джульєтта. Є в балконі історична неточність: замість відкритого італійського балкона він виконаний закритим та ще захищений плитою саркофага. Ще один свідок історії — гробниця Джульєтти. Вона знаходиться в колишньому капучинському монастирі Сан Франческо Оль Карсо (ХІІ століття) за стінами, тому що Джульєтта наклала на себе руки. Зараз тут здійснюються цивільні браки, це місце є метою закоханих зі всього світу.

Ось такі вони, реалії вічної любові. Не хочеться, щоб усі засумували, адже історія Ромео та Джульєтти хоч і трагічна, але все ж таки — це гімн справжньої любові, любові в ім'я, а не для. Шукайте свою любов і обов'язково її знайдете, знайдете свого Ромео й свою Джульєтту. А головне, будьте їх гідні!

ЗДІА святкує День закоханих

“Кохати — це не значить дивитись один на одного, а дивитись в одному напрямку...”
Сент-Екзюпері

Кожного року всі закохані святкують такий прекрасний день, як День закоханих... І наша інженерна академія — не виняток. На великій перерві (2-й поверх Л-корпуса) всі бажаючи мали змогу подивитись святкову програму, в якій взяли участь студенти ФЕЕТ і тим самим зробили для всіх нас великий подарунок! Адже як гарно вони виступали!

Ви пам'ятаєте танець ангелів під пісню Ані Лорак “Сонце”?!! Особисто мені він дуже сподобався! А якщо пригадати нашого головного Амура — Володимира Івановича (я маю на увазі плакат, з яким всі прагнули сфотографуватись), то хочеться посміхнутись... Такий чудовий виїшов! Ще талановиті студенти виконували пісні Ані Лорак, Віталія Козловського та інших. Було безліч конкурсів, із надумними кульками тощо. Та всі закохані, напевно, запам'ятають надзвичайну подію цього дня — чергу за свідощами про шлюбу! А черга була досить таки велика! Це дуже романтично!!!

Я впевнена, що всім сподобалась святкова програма, яка внесла почуття радості, сміху та позитивних емоцій, яких нам часто не вистачає в студентських буднях. Дякуємо всім організаторам цього чудового свята!!!

Тетяна Анатольєва, ЕП-07-1 д
Фоторепортаж М. Ніколаєва
на стор. 8

А ТИ ЖУЙ, ЖУЙ СВОЙ ОРБИТ БЕЗ ЦУКРУ

У французів є хороше слово “моветон”, яке перекладається як “поганий тон”. Там жувати жувальну гумку на публіці вважається вульгарним.

Людина, яка постійно щось жує, мимоволі зосереджує не лише м'язові, але й нервові, й навіть душевні зусилля на жуйці. Це аж ніяк не прикрашає людину! Хтось при цьому ухитряється відкривати рота, чавкати, пускати міхури, які, лопаючись, обліплюють ніс і губи. Ще той собі видок!

Окрім естетичних аспектів існує чимало доведених медичною плівосів і мінусів жування. Про них можна дізнатися зі сторінок друкарських видань та Інтернету.

А ми сьогодні говоримо все про те ж. Про місце жуйки після того, як... У загальних правилах поведінки деяких навчальних закладів з'явився новий пункт: «Заборонено жувати жувальну гумку під час занять». А ще жувальна гумка — великий головний біль для чистьох. Думаю, кожен з нас хоч одного разу стикався з наслідками прилипання “дирижа-стиморола” до меблів, одягу, підлоги. І якщо вдома подібне — прикра випадковість, то в інституті, на жаль, це не рідкість. А відчистити жуйку від підлоги — велика проблема... Для інтересу спробуйте хоча б разок це зробити самі. Повірте — “мало не покажеться”!

Анастасія Белендія,
голова Інформаційного комітету Сенату

